

Να ποιοι απέχουν! Κατάλογος των κομμάτων που απέχουν, τοιχοκολλημένος στην προεκλογική Αθήνα του 1946 από το ΕΑΜ

Γράφει ο **kokkiniotis**

Σε προηγούμενη ανάρτησή μας ([31 Μάρτη 1946 - Η επίθεση στο σταθμό Χωροφυλακής του Λιτόχωρου](#)), είχαμε γράψει για την επίθεση στο σταθμό Χωροφυλακής του Λιτόχωρου τα ξημερώματα της ημέρας των εκλογών-παρωδία από τις οποίες το ΚΚΕ είχε καλέσει το λαό να απέχει. Γνωστές οι διώξεις που γνώρισε στη συνέχεια ο κόσμος της Αριστεράς, καθώς εύκολα μπορούσε να διαπιστωθεί αν ψήφισε ή όχι. Πολλές απόψεις έχουν ακουστεί γύρω από την ορθότητα ή μη της απόφασης εκείνης για αποχή, μιας απόφασης δύσκολης και εν πολλοίς “υποχρεωτικής” λόγω των συνθηκών βίας και τρομοκρατίας που επικρατούσαν. Συνθηκών που είχαν επιβάλει οι άγγλοι ιμπεριαλιστές και η μοναρχοφασιστική δεξιά.

Με την ασφάλεια των πολλών δεκαετιών που μας χωρίζουν από τότε, έχουμε όλοι την πολυτέλεια να σχολιάζουμε την ορθότητα επιλογών που έγιναν μέσα στη δίνη των γεγονότων, μέσα στο καμίνι της ταξικής πάλης. Αν και βέβαια είναι θεμιτή κάθε άποψη, χρειάζεται κατά τη γνώμη μας η απαραίτητη οριοθέτηση από όσους, στο όνομα των διώξεων που γνώρισαν κατόπιν οι αγωνιστές της εποχής που τήρησαν τη γραμμή του κόμματος και “στιγματίστηκαν” από το κράτος του δοσιλογισμού, φθάνουν να “αποδίδουν” τα εγκλήματα του μοναρχοφασισμού στο ΚΚΕ, το ΕΑΜ και την απόφαση της αποχής. Δεν μας λένε βέβαια ότι ήταν τέτοιο το κλίμα, που ακόμα και **αστοί πολιτικοί του κέντρου τάχθηκαν υπέρ της στάσης της αποχής (Καφαντάρης, Τσουδερός, Καρτάλης, ΕΛΔ, Σοφιανόπουλος, Δημοκρατική Ένωση, Σοσιαλιστικό Κόμμα Ελλάδος κλπ, βλ. διπλανή αφίσα).**

Είχαμε παραθέσει ένα απόσπασμα από το Δοκίμιο Ιστορίας του ΚΚΕ για την επίθεση στο Λιτόχωρο. Συνεχίζουμε σήμερα παραθέτοντας ολόκληρο το πολύ ενδιαφέρον απόσπασμα που αφορά στην απόφαση της αποχής και τα γεγονότα του Λιτόχωρου. Βρίσκεται στη σελίδα 545 του Α” τόμου (**Δοκίμιο Ιστορίας του ΚΚΕ**, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 2011, οι υπογραμμίσεις δικές μας)

8. Η 2η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ.

Το πρόβλημα του ένοπλου αγώνα

Στις 12 του Φλεβάρη 1946, έναν ακριβώς χρόνο μετά την υπογραφή της **συμφωνίας της Βάρκιζας**, συνήλθε στην Αθήνα η **2η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ**. Στις εργασίες της πήραν μέρος τα τακτικά και αναπληρωματικά μέλη της ΚΕ και της ΚΕΕ, που είχαν εκλεγεί στο 7ο Συνέδριο του Κόμματος, εκτός από τους **Μ. Παρτσαλίδη** και **Π. Ρούσο**, που βρίσκονταν σε αποστολή στο εξωτερικό.

Η Ολομέλεια εξέτασε την κατάσταση στην Ελλάδα, τα προβλήματα του δημοκρατικού αγώνα και τα καθήκοντα του ΚΚΕ. Εισήγηση έκανε ο Ν. Ζαχαριάδης. Η ευθύνη της Ολομέλειας ήταν σοβαρή, γιατί έπρεπε να αποφασίσει για τη στάση του Κόμματος στις επικείμενες εκλογές (αν θα έπαιρνε μέρος ή θα έκανε αποχή) και να καθορίσει τις μορφές πάλης για την αντιμετώπιση της ωμής βίας και τρομοκρατίας που μαίνονταν σ' ολόκληρη τη χώρα ενάντια στους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης και το λαϊκό δημοκρατικό κίνημα.

Στο ζήτημα των εκλογών η Ολομέλεια συζήτησε τη θέση που **είχε πάρει η ΚΕ του ΕΑΜ στις 7 του Φλεβάρη 1946**, δηλαδή **αποχή** από τις εκλογές, εφόσον δεν εξασφαλιστούν οι απαραίτητες προϋποθέσεις για την ελεύθερη έκφραση της θέλησης του λαού, αλλά δεν πήρε απόφαση. Εξουσιοδότησε το ΠΓ ν' αποφασίσει, αφού ζητήσει και **τη γνώμη αδελφών κομμάτων, που ήταν βασικά κατά της αποχής**. Παρ' όλα αυτά, το ΠΓ πήρε απόφαση για αποχή από τις εκλογές.

Η απόφαση αυτή στηρίχθηκε στις διαπιστώσεις ότι, ένα χρόνο ύστερα από την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας, στην Ελλάδα δεν υπήρχε δημοκρατία ούτε εθνική ανεξαρτησία. Στο εσωτερικό επικρατούσε απόλυτα ο μοναρχοφασιστικός δωσιλογισμός, που πήρε την εξουσία αποκλειστικά και μόνο χάρη στη βίαιη ένοπλη επέμβαση. Το παλαιοδημοκρατικό Κέντρο, που σχημάτισε κυβέρνηση με εντολή των Άγγλων, αρνήθηκε στην πράξη όλα όσα διακήρυχνε στα λόγια. Πρόδωσε ακόμα μια φορά τη δημοκρατία και πούλησε την εθνική λευτεριά και ανεξαρτησία. Με την ολόπλευρη αγγλική υποστήριξη είχε επιβληθεί καθεστώς **μονόπλευρου εμφύλιου πολέμου και φυσικής εξόντωσης των λαϊκών αγωνιστών**, με σκοπό να στραγγαλιστεί η δημοκρατική θέληση του λαού και να στερευθεί η κυριαρχία των ντόπιων και ξένων εκμεταλλευτών. Η δολοφονική δράση των συμμοριών της Δεξιάς ξεπερνούσε κάθε προηγούμενο και κάθε όριο.

Σ' αυτές τις συνθήκες, λεύτερες, τίμιες εκλογές ήταν αδύνατο να γίνουν. Οι εκλογές, που ετοιμάζονταν, θα ήταν μία απόπειρα «νομίμου» πραξικοπήματος και προσπάθεια εξαπάτησης της παγκόσμιας δημοκρατικής γνώμης. Η παρουσία ξένων παρατηρητών δε θα άλλαζε τη σκληρή πραγματικότητα. Απλώς θα έδινε μια νομιμοφάνεια στο εκλογικό πραξικόπημα.

Οι διαπιστώσεις αυτές ήταν σωστές. Η οριστική, όμως, απόφαση για αποχή **αποδείχτηκε πως δεν ήταν αυτή που επιβαλλόταν**. Γιατί, ενώ υπήρχε δυνατότητα πάλης τουλάχιστον στα μεγάλα αστικά κέντρα, αφέθηκαν εντελώς ασύδοτοι και ανεξέλεγκτοι οι εκλογομάγειροι ξένοι παρατηρητές, που αποκαλούνταν ειρωνικά «κουκουβάγιες», να εμφανίσουν την εκλογική δύναμη του ΚΚΕ και του ΕΑΜ με το απαράδεκτο ποσοστό 9,3%. Επικράτησαν στις εκλογές οι μοναρχικές δεξιές δυνάμεις και αποκλείστηκε εντελώς η Αριστερά. Εξαπολύθηκε άγριος διωγμός ενάντια στους δημοκράτες που δεν πήραν μέρος στις εκλογές. **Το «στίγμα» της αποχής τους κυνηγούσε για πολλά χρόνια. Είχε αναγορευτεί σε βασικό κριτήριο**

της «εθνοφοροσύνης» κάθε Έλληνα και Ελληνίδας.

Παίρνοντας υπόψη ότι, παρά την επέμβαση των Άγγλων και την αιματηρή τρομοκρατία που είχε εξαπολυθεί μετά τη Βάρκιζα, το ΚΚΕ και το ΕΑΜ διέθεταν ακόμα μεγάλη πολιτική και ηθική επιρροή και οι δυνάμεις της αντίστασης, της δημοκρατίας και της εθνικής ανεξαρτησίας παρέμειναν ισχυρές, μπορούμε να θεωρήσουμε βέβαιο ότι, με τη δραστηριοποίηση και κινητοποίησή τους θα ξεπερνιόνταν πολλά εμπόδια, θα έμπαινε κάποιος φραγμός στο τρομοκρατικό όργιο και θα εξασφαλιζόταν μια σημαντική εκπροσώπηση της Αριστεράς στο κοινοβούλιο. Αυτό το γεγονός θα της έδινε άλλες δυνατότητες για άσκηση πίεσης και ανάπτυξης της πάλης για την ομαλότητα και τη δημοκρατία. Η νοθεία, η βία, οι επεμβάσεις μπορούσαν να καταγγεληθούν και μετά τις εκλογές και να φανεί πιο καθαρά ακόμα και στους ταλαντευόμενους ότι δεν απέμενε άλλη λύση από τον ένοπλο αγώνα.

Την απόφαση του **ΚΚΕ και του ΕΑΜ για αποχή** φαίνεται να επηρέασαν και οι **παραιτήσεις 15 υπουργών και υφυπουργών της κυβέρνησης Σοφούλη**, στο διάστημα από 5 μέχρι και 29 του Μάρτη, σ' ένδειξη διαμαρτυρίας για την **κατάσταση που επικρατούσε στη χώρα** και την επίμονη **άρνηση της αγγλικής κυβέρνησης να δεχτεί αναβολή των εκλογών**.

Η 2η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ κατάγγειλε ότι «πρωταρχική αιτία για την ελληνική κακοδαιμονία είναι η επίσημη αγγλική πολιτική στην Ελλάδα, που καλλιέργησε το διχασμό και τον αλληλοσπαραγμό του ελληνικού λαού με την ενθάρρυνση της εθνοπροδοσίας και που καλύπτει, προστατεύει, οργανώνει, εξοπλίζει και καθοδηγεί τη μοναρχοφασιστική- πλουτοκρατική αντίδραση».[1] Και τόνισε ότι το ΕΑΜ έχει πρωταρχικό καθήκον να συνεχίσει την ακούραστη δουλειά του και να κάνει όλα όσα εξαρτώνται απ' αυτό για να εξασφαλίσει στην Ελλάδα την **ομαλή δημοκρατική εσωτερική εξέλιξη**.

Ταυτόχρονα, όμως, υπογραμμιζόταν ότι το ΕΑΜ έπρεπε «αμέσως να πάρει όλα τα οργανωτικά-τεχνικά μέτρα», που θα επέτρεπαν στο λαό να αποκρούσει τη δολοφονική τρομοκρατία και να ματαιώσει τα φασιστικά σχέδια των εκμεταλλευτών. Ότι η εξοντωτική τρομοκρατία έπρεπε να αντιμετωπιστεί με τη **μαζική λαϊκή αυτοάμυνα**, αλλά **«και με τα ίδια μέσα που χρησιμοποιούν οι δολοφόνοι»**[2] (δηλαδή και με τα όπλα). Ότι «πρέπει στους εχθρούς μας να απαντήσουμε με τα ίδια σκληρά μέσα, αποφασιστικά και μέχρι τη νίκη».[3]

Όλες αυτές οι εκφράσεις **άφηναν να εννοηθεί** ότι, παράλληλα με την πολιτική δουλειά και τη μαζική πάλη για συμφιλίωση και δημοκρατική εξέλιξη, αποφασίστηκε και **η έναρξη ένοπλου αγώνα**. Η εντύπωση αυτή ενισχυόταν ακόμα πιο πολύ από το ότι, στην απόφαση που δημοσιεύτηκε, **το σημείο 4 είχε μόνο αποσιωπητικά και όχι κείμενο**. Υποστηρίχθηκε ότι στο σημείο αυτό υπήρχε η διατύπωση για την έναρξη του ένοπλου αγώνα. Αυτό, όμως, δεν επιβεβαιώθηκε από τα πραγματικά περιστατικά. Εκείνο που φαίνεται να ανταποκρίνεται στην αλήθεια είναι ότι τα αποσιωπητικά μπήκαν **σκόπιμα** για να προκληθούν υποψίες και ανησυχίες στους αντίπαλους και να ασκηθεί πίεση, ώστε να εγκαταλείψουν ή να αλλάξουν τα σχέδιά τους. Γεγονός πάντως είναι ότι στη διάρκεια των εργασιών της

Ολομέλειας έγινε **στρατιωτικοπολιτική σύσκεψη**, στην οποία πήραν μέρος αξιωματικοί του ΕΛΑΣ και γραμματείς ΚΟ περιοχών. Στη σύσκεψη αυτή μίλησαν ο **Ν. Ζαχαριάδης** και ο στρατιωτικός του σύμβουλος **Θ. Μακρίδης (Εκτορας)**.

Το θέμα, σύμφωνα με τα όσα γράφει ο **Μάρκος Βαφειάδης**, ήταν «ένοπλη εξέγερση και κατάληψη της εξουσίας στις τρεις μεγάλες πόλεις: Αθήνα, Πειραιά, Θεσσαλονίκη».[4] Απόφαση δεν πάρθηκε και ούτε έγινε λόγος στην Ολομέλεια για τη σύσκεψη. Η κατοπινή πορεία έδειξε ότι το πέρασμα στον ένοπλο αγώνα έγινε χωρίς σοβαρή, βασανιστική συλλογική συζήτηση στην ΚΕ ή έστω στο ΠΓ, χωρίς σαφείς οδηγίες στις κομματικές οργανώσεις, χωρίς συγκεκριμένο σχέδιο και χωρίς γρήγορη και αποφασιστική έναρξη του αγώνα. Ακόμα και σε αξιωματικούς που ρωτούσαν αν έπρεπε να πάνε στους τόπους εκτόπισης ή να βγουν στο βουνό δε δινόταν απάντηση και αφήνονταν να «προτιμήσουν» την εκτόπιση.

Ισως, αν δεν αποφασιζόταν η αποχή από τις εκλογές, η εξέλιξη να ήταν άλλη, διαφορετική, μολονότι η στρατιωτική παρουσία των Αγγλων στην Ελλάδα και τα σχέδιά τους για τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και τη συντριβή του λαϊκού κινήματος **δεν άφηναν μεγάλα περιθώρια ομαλής πορείας**. Αλλά, από τη στιγμή που αποφασίστηκε η ένοπλη πάλη, έπρεπε το πέρασμα να γίνει γρήγορα, με όλες τις δυνάμεις και αποφασιστικά, στη διάρκεια του 1946 και ως τα μέσα του 1947, τότε που η συγκρότηση του κρατικού μηχανισμού και του κυβερνητικού στρατού δεν είχε ολοκληρωθεί, δεν είχαν επέλθει ακόμα οι ΗΠΑ και η μεγάλη πλειοψηφία του λαού ήταν με το μέρος του Κόμματος και του ΕΑΜ. Αυτό δεν έγινε και η κατάλληλη χρονική περίοδος χάθηκε, γιατί, όπως αποδείχθηκε, στην ηγεσία του Κόμματος κυριαρχούσε τότε **η αυταπάτη πως με μερικές ένοπλες ομάδες θα ασκούσαν πίεση στην αντίδραση** και θα υποχωρούσε. Την κρίσιμη εκείνη περίοδο (1946-1947) η ηγεσία παραβίασε κατάφωρα τον επαναστατικό κανόνα ότι δεν μπορείς να παίζεις με την ένοπλη εξέγερση. Γιατί, ενώ επίσημα το ΚΚΕ (και το ΕΑΜ) συνέχισε την πολιτική της δημοκρατικής ομαλότητας και της συμφιλίωσης, συγχρόνως υποστήριζε μόνο μερικώς τον ένοπλο αγώνα.

Στην απόφαση για προοδευτική ανάπτυξη του ένοπλου αγώνα συνέβαλε και η άποψη ότι έτσι θα αποκλειόταν νέα στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων. Όλα αυτά ήταν καθοριστικά για την πορεία και το άδοξο τέλος του νέου ένοπλου αγώνα, που **διέφερε από την Εθνική Αντίσταση**, γιατί ήταν **περισσότερο ταξικός και βασικά εμφύλιος πόλεμος**.

Η 2η Ολομέλεια της ΚΕ πήρε θέση και σε άλλα ζητήματα. Ενα απ' αυτά ήταν οι οικονομικές συμφωνίες που υπέγραψε η κυβέρνηση Σοφούλη στο Λονδίνο με την αγγλική κυβέρνηση στις 24 του Γενάρη 1946. Οι συμφωνίες αυτές, που παρουσιάστηκαν σαν συμφωνίες «βοήθειας» στην Ελλάδα, χαρακτηρίστηκαν από την Ολομέλεια σαν συμφωνίες που ολοκλήρωναν το οικονομικό ξεπούλημα της χώρας στους Αγγλους και

οδηγούσαν ακόμη πιο πολύ το λαό στην πείνα και την εξαθλίωση.

Ενα άλλο ζήτημα, στο οποίο πήρε θέση η Ολομέλεια, ήταν οι διαδόσεις σε βάρος του ΚΚΕ ότι «θέλει την **αυτονόμηση της Μακεδονίας**» και ότι «θέλει να την παραδώσει στους ξένους». Η Ολομέλεια κατάγγειλε ότι αυτονομιστική κίνηση στη Μακεδονία οργανωνόταν, χρηματοδοτούνταν και εξοπλιζόταν από τους Έλληνες μοναρχοφασίστες και τους Άγγλους αφέντες τους για να υποδαυλίζουν τις ανησυχίες και την ανωμαλία και να πραγματοποιήσουν τα ύποπτα σχέδιά τους τόσο στη χώρα μας όσο και στα Βαλκάνια. Η Ολομέλεια διακήρυξε πως το ΚΚΕ θεωρεί ιερά και απαραβίαστα τα σύνορα της χώρας μας, αποδοκιμάζει το ξενοκίνητο ύποπτο αυτονομιστικό κίνημα και καταγγέλλει τις **καταδιώξεις και τις βιαιοπραγίες του επίσημου ελληνικού κράτους ενάντια στο σλαβόφωνο μακεδονικό πληθυσμό.**

Η Ολομέλεια διαπίστωσε ότι το Κόμμα, μετά το **7ο Συνέδριο**, παρουσίασε μια σημαντική άνοδο και βελτίωση σ' όλους τους τομείς: στην εσωκομματική του ανοικοδόμηση, στον ιδεολογικό του εξοπλισμό, στην πολιτική και μαζική του επίδοση. Ανάμεσα στα καθήκοντα που χάραξε ήταν και το καθήκον: «Να καταπολεμηθούν επίμονα, συγκεκριμένα – και συστηματικά οι διαστρεβλώσεις της θεωρίας μας, οι προσπάθειες, σκόπιμες είτε από άγνοια, για ιδεολογικό λαθρεμπόριο μέσα στις γραμμές μας.»[5]

Με βάση τις αποφάσεις της 2ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ εντάθηκαν οι προσπάθειες για την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος, για τη συσπείρωση και την κοινή πάλη των δημοκρατικών δυνάμεων. Λίγες μέρες μετά την Ολομέλεια (1-8 του Μάρτη 1946), πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το **8ο Πανελλαδικό Συνέδριο της ΓΣΕΕ**. Πήραν μέρος **1.800** αντιπρόσωποι και ο συνασπισμός του ΕΡΓΑΣ κατήγαγε συντριπτική νίκη. Γραμματέας της ΓΣΕΕ εκλέχτηκε ο **Μήτσος Παπαρήγας**, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής Ελέγχου του Κόμματος. [6]

Μετά τη λήξη του Συνεδρίου, στις **10 του Μάρτη 1946**, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, παρά τη ραγδαία βροχή, πλημμύρισαν το Παναθηναϊκό Στάδιο και διατράνωσαν τη θέληση τους να αγωνιστούν για ελεύθερες εκλογές, για τη δημοκρατία και την εθνική ανεξαρτησία.

Σημαντικό γεγονός αποτέλεσε και το πρώτο Πανελλαδικό Δημοκρατικό Συνέδριο που συνήλθε στην Αθήνα στις 15 του Μάρτη. Πήραν μέρος 250 αντιπρόσωποι των δημοκρατικών συλλόγων όλης της χώρας. Στο ίδιο χρονικό διάστημα έγιναν μαζικές συγκεντρώσεις σ' όλες σχεδόν τις πόλεις με το σύνθημα: **«Αποχή-Δημοκρατία-Ανεξαρτησία».**

Το ΚΚΕ, συνεχίζοντας την πάλη του για ομαλή, ειρηνική δημοκρατική εξέλιξη, με απόφαση του Π Γ της Κ Ε του στις 14 του Μάρτη 1946, πρότεινε στους ηγέτες του παλαιοδημοκρατικού Κέντρου κοινή εκλογική εμφάνιση, με κοινούς συνδυασμούς και με κατανομή των εδρών, που θα πετύχαινε ο συνασπισμός της δημοκρατίας 50 προς 50% ανάμεσα στην Αριστερά και το Κέντρο. Με την πρότασή του αυτή το ΚΚΕ έδειξε, για άλλη μια φορά, την προσηλύωσή του στις ομαλές εξελίξεις. Ο Σοφούλης, όμως, και οι άλλοι ηγέτες των κομμάτων του Κέντρου απέρριψαν την πρόταση.

Στις **31 του Μάρτη 1946** έγιναν οι βουλευτικές εκλογές μέσα σε συνθήκες πρωτοφανούς βίας και νοθείας. Τις παρακολούθησαν 1.200 παρατηρητές του ΟΗΕ, χωρίς καμιά ουσιαστική παρέμβαση για παρεμπόδιση του απροκάλυπτου βιασμού της θέλησης του ελληνικού λαού. **Αντίθετα, κάλυψαν το εκλογικό πραξικόπημα.**

Στις εκλογές ψήφισαν μόνο **1.106.510**, δηλαδή το **50%** από τους **2.211.791** γραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους, που άλλωστε δεν ήταν αναθεωρημένοι και, συνεπώς, γνήσιοι. Κι όμως, η Επιτροπή του ΟΗΕ ανακοίνωσε ότι **το ποσοστό αποχής της Αριστεράς ήταν 9,3%!**

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα που ανακοινώθηκαν, το **Λαϊκό Κόμμα** με το οποίο συνεργάστηκε και ο **Στυλιανός Γονατάς**, πήρε **609.000** ψήφους και **205** έδρες, δηλαδή τη μεγάλη πλειοψηφία. Το **Κόμμα των Φιλελευθέρων του Σοφούλη** **200.000** ψήφους και **48** έδρες. Και το **Εθνικό Κόμμα** του **Ν. Ζέρβα** **65.000** ψήφους και **20** έδρες. Επικράτησαν στις εκλογές οι αντιδραστικές δυνάμεις και πριν απ' όλα οι μοναρχικοί. Ανάμεσα στους βουλευτές που εκλέχτηκαν ήταν και **γνωστοί συνεργάτες του κατακτητή, όπως ο Κώστας Παπαδόπουλος, αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας στο Κιλκίς, ο Κοσμάς Προκοπίδης, ο έξαλλος αντικομμουνιστής Κουλουμβάκης κ.ά.**

Στις 5 του Απρίλη σχηματίστηκε κυβέρνηση από τους Κ. Τσαλδάρη, Ι. Θεοτόκη, Μπέη Μαυρομιχάλη, Σ. Στεφανόπουλο, Στ. Γονατά, Απ. Αλεξανδρή, Γ. Παπανδρέου, Σ. Βενιζέλο και Π. Κανελλόπουλο, με πρωθυπουργό τον πρόεδρο του Συμβουλίου Επικρατείας Παναγιώτη Πουλίτσα. Η κυβέρνηση αυτή παραιτήθηκε ύστερα από 10 μέρες και στις 14 του Απρίλη 1946 σχηματίστηκε νέα κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον **Κ. Τσαλδάρη**, που είχε εκλεγεί αρχηγός του Λαϊκού Κόμματος.

Με τις ψευτοεκλογές αυτές και τα αποτελέσματά τους μπήκαν νέα σοβαρά εμπόδια στο δρόμο για ομαλή δημοκρατική εξέλιξη της χώρας. **Οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης και όλοι οι δημοκράτες σπρώχνονταν στο δρόμο της ένοπλης πάλης για να υπερασπιστούν τη ζωή τους, την τιμή και την αξιοπρέπείά τους, αλλά και την εθνική ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της πατρίδας.**

Η πρώτη σαφής προειδοποίηση έγινε την ίδια μέρα των εκλογών με την επίθεση ομάδας ενόπλων καταδιωκόμενων αγωνιστών **στο σταθμό χωροφυλακής Λιτόχωρου.**

Ο **Ν. Ζαχαριάδης**, σε άρθρο του στο Ριζοσπάστη, εξήρε την επίθεση αυτή και, υπογραμμίζοντας τον προειδοποιητικό της χαρακτήρα, τόνισε ενδεικτικά ότι **«θα γεμίσουν τα βουνά Μπαρουτάδες»**. [7]

Οι αντίπαλοι θεώρησαν την επίθεση στο Λιτόχωρο σαν **έναρξη του ένοπλου αγώνα** και συνεπώς σαν μια σοβαρή προειδοποίηση για την άμεση προετοιμασία αποφασιστικής αντιμετώπισής του. Ο στρατηγός Θ. Τσακαλώτος έγραψε ότι «την νύκτα της 30-31 Μαρτίου του 1946 κάτω από τας σφαίρας των επαναστατών εις το Λιτόχωρον ήρχισεν η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ» [8]. Και ο αντιστράτηγος Θωμ. Πετζόπουλος χαρακτήρισε την επίθεση στο Λιτόχωρο σαν την «πανηγυρικωτέρα διακήρυξη του ΚΚΕ ότι αρχίζει την ένοπλον εξέγερσιν».[9]

[1] **Το ΚΚΕ. Επίσημα κείμενα**, τόμος έκτος, σελ. 177.

[2] Στο ίδιο, σελ. 178.

[3] Στο ίδιο, σελ. 178.

[4] Μάρκος Βαφειάδης, Απομνημονεύματα, τόμος 5ος, «Ο εμφύλιος», σελ. 82.

[5] Το ΚΚΕ. Επίσημα κείμενα, τόμος έκτος, σελ. 183.

[6] Στην επταμελή Διοίκηση εκλέχτηκαν πέντε του ΕΡΓΑΣ, οι Δ. Παπαρήγας, Γ. Δημητρίου, Κ. Θέος, Ν. Αραμπατζής και Μαστρογιαννάκης. Τα άλλα δύο μέλη ήταν ο Δ. Στρατής και ο Ι. Καλομοίρης.

[7] Ο Μπαρούτας ήταν επικεφαλής ομάδας καταδιωκομένων.

[8] Θρ. Τσακαλώτος, Δημοκρατία και ολοκληρωτισμός, σελ. 35.

[9] Θωμ. Πετζόπουλος, Τραγική πορεία, σελ. 77.

Πρώτη ανάρτηση: vathikokkino.com